

Arrest

nr. 203 836 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. Rond uw elfde levensjaar verhuisde u met uw familie naar Naghrak (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Hier woonde u samen met uw ouders en zus tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Op 30 aqrab 1394 (=21 november 2015) kreeg u telefoon van een onbekende persoon die u beschuldigde van spionage voor de overheid. U dacht dat het een grap was.

U werd door dezelfde persoon een tweede keer gebeld op 2 qaws 1394 (=23 november 2015). De beller stelde zich voor als Mullah Aziz, lid van de Taliban. Hij eiste dat u aansloot bij de Taliban, een eis waar u niet op inging.

Kort daarna werd de broer van Mullah Aziz samen met twee andere leden van de Taliban door de politie gearresteerd te Char Bagh. Eén à twee dagen na deze arrestatie, op vijf qaws 1394 (=26 november 2015), kwam Mullah Aziz u thuis opzoeken maar vond u niet omdat u zich onherkenbaar maakte. Mullah Aziz beschuldigde u ervan de politie informatie te hebben doorgespeeld die zou geleid hebben tot de arrestatie van zijn broer. Mullah Aziz was op de hoogte van uw vriendschap met een agent alsook van de tewerkstelling van uw vader als militair ten tijde van het regime van Najibullah.

Nadat Mullah Aziz naar uw huis gekomen was, ging uw vader op zoek naar een smokkelaar voor u. Op 7 qaws 1394 (=28 november 2015) verliet u het land en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië en Duitsland om op 10 januari 2016 in België aan te komen. U vroeg op 15 januari 2016 asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een schoolattest, uw universiteitsdiploma, de taskara van uw moeder, een kopie van de taskara van uw vader, twee foto's van uw vader, een brief van de malik van uw dorp die uw problemen bevestigt, alsook twee enveloppes waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met ene Mullah Aziz die u zou viseren. U verklaart dat hij u beschuldigt van spionage omdat u informatie over zijn broer zou doorgespeeld hebben aan de autoriteiten (CGVS, p.8). Aziz zou u daarvan verdenken omdat uw vader ooit deel zou hebben uitgemaakt van de regering en omdat u naar eigen zeggen bevriend was met een agent (CGVS, p.9). Deze verdenking an sich houdt weinig steek. Uw vader zou ten tijde van het regime van Najibullah louter administratief werk hebben geleverd (CGVS, p.5 & 14). Sinds de val van dit regime, meer dan vijftientig jaar geleden, is uw vader landbouwer (CGVS, p.5). De agent met wie u zou zijn bevriend, heeft net als uw vader niet bepaald een hoog profiel. Hij zou volgens u de universiteit van Jalalabad bewaken (CGVS, p.9). Dat u omwille van contacten met twee dergelijk lage profielen verdacht zou worden van spionage, is weinig waarschijnlijk.

Dat er weinig reden is om u te verdenken blijkt ook uit het feit dat u bijzonder weinig details kan geven over de arrestatie zelf. Zo weet u alleen te vertellen dat de broer van Mullah Aziz en twee andere leden van de Taliban werden aangehouden en dat dit plaatsvond in Char Bagh. U zegt letterlijk dat u daar geen verdere info over hebt (CGVS, p.12). Uw kennis omtrent de man die u zou bedreigd hebben, is eveneens opvallend gebrekkig. U weet alleen te vertellen dat deze Mullah Aziz actief was voor de Taliban ten tijde van het Talibanregime (CGVS, p.12). Over zijn huidige positie binnen de Taliban (CGVS, p.12) en zijn activiteiten na de val van de Taliban (CGVS, p.12) kan u niets zeggen. Evenmin weet u tot welke stam hij behoort (CGVS, p.13), noch waar hij nu zou wonen (CGVS, p.12 & 13). Men kan nochtans wel verwachten dat u over meer informatie beschikt van de persoon die u zo zou vrezende. Bovendien maakte u tijdens uw eerste gesprek bij de DVZ geen enkele melding van deze Mullah Aziz maar verwees u louter naar problemen met de Taliban (vragenlijst, vraag 3.5). Daarenboven beschikt u niet over enige aanwijzing als zou deze Mullah Aziz sinds uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis zijn teruggekeerd (CGVS, p.9). Dat deze u eerder dusdanig zou hebben gevisieerd maar sinds uw vertrek, nu al meer dan anderhalf jaar geleden, blijkbaar elke interesse in u verloor, is opmerkelijk. Dit alles lijkt het vermoeden te bevestigen dat u nooit in contact bent gekomen met ene Mullah Aziz.

U maakt tijdens uw eerste gehoor bij de DVZ niet alleen geen melding van diens persoon, u maakt evenmin melding van de Taliban die ooit naar uw huis zouden zijn gekomen. Dat u daar niets over zei omdat u het kort moest houden, is daarbij geen afdoende verklaring (CGVS, p.15). U verklaart namelijk tijdens uw gehoor bij het CGVS dat het na dit bezoek was dat uw vader meende dat u in gevaar was en op zoek ging naar een smokkelaar (CGVS, p. 15 & 16). Dat u dergelijk belangrijke gebeurtenis

onbesproken liet, doet des te meer twifelen of deze gebeurtenis wel plaatsvond. Verder zou u Afghanistan hebben verlaten twee dagen nadat uw vader op zoek ging naar een smokkelaar voor u (CGVS, p.15 & 16). Er dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat iemand in dergelijk korte tijdspanne de hulp van een smokkelaar kan inschakelen.

U lijkt bovendien niet alleen essentiële informatie toe te voegen, u wijzigt ook uw eerdere verklaringen. Tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde u nog dat de imam u zei dat u moest meewerken met de Taliban en dat hij dit reeds vroeg toen u nog op de universiteit zat (vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaring gaat volledig in tegen de verklaringen die u aflegt bij het CGVS, namelijk dat de imam u **nooit** vroeg om bij de Taliban aan te sluiten noch dat u reeds onder druk werd gezet tijdens uw studies (CGVS, p.14). Dat dit te wijten is aan een misverstand (CGVS, p.14), is weinig aannemelijk. De brief van de imam dient uw asielaanvraag te ondersteunen, maar spreekt integendeel uw verklaringen tegen. Zo verklaart u dat deze brief werd opgesteld door de imam na de tweede telefoonoproep en voor uw vertrek (CGVS, p.11 & 17). Het is dan ook zeer bevreemdend dat in deze brief staat vermeld dat u reeds Afghanistan verliet (CGVS, p.16). Dit document kan, zeker gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, uw aanvraag aldus niet staven. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aanvraag te herstellen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden aanvraag, roept vragen op en bevestigt het **ongeloofwaardige karakter** van uw beweerde rekrutering. Dat dit een eerder zeldzaam fenomeen is, blijkt overigens ook uit uw eigen verklaringen. Gevraagd of u namen kan geven van andere mensen uit uw dorp die door de Taliban zouden zijn ingelijfd, kan u er geen enkele noemen (CGVS, p.13).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, schoolattest en universiteitsdiploma bevestigen uw identiteit en dat u studeerde, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. De taskara van uw moeder en de kopie van de taskara van uw vader bevestigen dan weer hun identiteit, die evenmin wordt betwist. De foto's tonen louter aan dat uw vader ooit actief zou zijn geweest als militair, een element dat ook niet ter discussie staat en die bovenstaande beslissing evenmin kan ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, evenals het verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: *"(...)Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*
(...)

Dat er weinig reden is om u te verdenken blijkt (...) uit het feit dat u bijzonder weinig details kan geven over de arrestatie zelf. Zo weet u alleen te vertellen dat de broer van Mullah Aziz en twee andere leden van de Taliban werden aangehouden en dat dit plaatsvond in Char Bagh. U zegt letterlijk dat u daar geen verdere info over hebt (CGVS, p.12). Uw kennis omtrent de man die u zou bedreigd hebben, is eveneens opvallend gebrekkig. U weet alleen te vertellen dat deze Mullah Aziz actief was voor de Taliban ten tijde van het Talibanregime (CGVS, p.12). Over zijn huidige positie binnen de Taliban (CGVS, p.12) en zijn activiteiten na de val van de Taliban (CGVS, p.12) kan u niets zeggen. Evenmin weet u tot welke stam hij behoort (CGVS, p.13), noch waar hij nu zou wonen (CGVS, p.12 & 13). Men kan nochtans wel verwachten dat u over meer informatie beschikt van de persoon die u zo zou vrezen. Bovendien maakte u tijdens uw eerste gesprek bij de DVZ geen enkele melding van deze Mullah Aziz maar verwees u louter naar problemen met de Taliban (vragenlijst, vraag 3.5). Daarenboven beschikt u niet over enige aanwijzing als zou deze Mullah Aziz sinds uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis zijn teruggekeerd (CGVS, p.9). Dat deze u eerder dusdanig zou hebben gevisieerd maar sinds uw vertrek, nu al meer dan anderhalf jaar geleden, blijkbaar elke interesse in u verloor, is opmerkelijk. Dit alles lijkt het vermoeden te bevestigen dat u nooit in contact bent gekomen met ene Mullah Aziz.

U maakt tijdens uw eerste gehoor bij de DVZ niet alleen geen melding van diens persoon, u maakt evenmin melding van de Taliban die ooit naar uw huis zouden zijn gekomen. Dat u daar niets over zei omdat u het kort moest houden, is daarbij geen afdoende verklaring (CGVS, p.15). U verklaart namelijk tijdens uw gehoor bij het CGVS dat het na dit bezoek was dat uw vader meende dat u in gevaar was en op zoek ging naar een smokkelaar (CGVS, p. 15 & 16). Dat u dergelijk belangrijke gebeurtenis onbesproken liet, doet des te meer twifelen of deze gebeurtenis wel plaatsvond. Verder zou u Afghanistan hebben verlaten twee dagen nadat uw vader op zoek ging naar een smokkelaar voor u (CGVS, p.15 & 16). (...)

(...) De brief van de imam dient uw asielrelaas te ondersteunen, maar spreekt integendeel uw verklaringen tegen. Zo verklaart u dat deze brief werd opgesteld door de imam na de tweede telefoonoproep en voor uw vertrek (CGVS, p.11 & 17). Het is dan ook zeer bevreemdend dat in deze brief staat vermeld dat u reeds Afghanistan verliet (CGVS, p.16). Dit document kan, zeker gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, uw relaas aldus niet staven. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

*Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het **ongeloofwaardige***

karakter van uw beweerde rekrutering. Dat dit een eerder zeldzaam fenomeen is, blijkt overigens ook uit uw eigen verklaringen. Gevraagd of u namen kan geven van andere mensen uit uw dorp die door de Taliban zouden zijn ingelijfd, kan u er geen enkele noemen (CGVS, p.13).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verschillende malen oppert dat de bestreden beslissing van geen enkele objectieve beoordeling blijk geeft en dat hij daarentegen sterk de indruk heeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de behandeling van zijn asielaanvraag eerder redenen zocht om een weigeringsbeslissing uit te vaardigen, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ook betreffende verzoekers stelling dat rekening dient te worden gehouden met de "*algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst*", dient vastgesteld dat hij nalaat *in concreto* te duiden waar of op welke wijze met deze beweerde sfeer geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden doorheen de motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker laat voorts na *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis en zijn opleidingsniveau.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen voorts op wijst dat asielzoekers wantrouwig zijn ten opzichte van administratieve beslissingen in eigen land, hetgeen zij vaak meenemen naar de asielinstanties naar de landen waar ze terechtkomen en zij bovendien op hun lange weg naar hier door allerhande personen (slecht) geadviseerd worden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker stelt dat er in bepaalde gevallen slechts sprake moet zijn van een gegronde vrees en vervolging, doch dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst een bepalende rol kunnen spelen bij de redenen voor het ontvluchten van dat land en niet moet worden aangetoond dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, dan wel dat de overheid niet in staat staat is om bescherming te bieden, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Verzoeker betwist dat hij meer zou moeten weten over de commandant bij de taliban omdat hij niet betrokken was bij de taliban en deze commandant niet kende.

Aangezien deze persoon aan de oorzaak ligt van verzoekers vlucht uit Afghanistan mag er redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij ook dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. Al was het maar dat verzoeker meer inspanningen zou hebben gedaan om zich hierover te informeren te meer deze persoon iemand was die een huis had in

het dorp van verzoeker, hier vroeger bekend was en na de val van de taliban uit het dorp verdween (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). Het is dan ook geheel niet onredelijk om te verwachten dat verzoeker meer informatie kan geven van deze persoon die hem bedreigd heeft en waarvoor hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verzoekers onwetendheid hierover maakt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met deze persoon.

Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker geen melding maakte van deze persoon op de Dienst Vreemdelingenzaken noch dat deze bij zijn huis doodsb bedreigingen heeft geuit. Er kan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker dergelijke essentiële elementen niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Verzoeker verklaarde immers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze persoon hem bij zijn vader is komen zoeken en daar uitdrukkelijk doodsb bedreigingen heeft geuit, hetgeen de aanleiding was van verzoekers vertrek uit Afghanistan (stuk5, gehoorverslag, p. 8). Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Met het argument dat hij correcte maar gedetailleerde informatie gaf en zijn best deed om bewijsstukken over te maken doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden met het stuk dat door verzoeker werd neergelegd ter staving van zijn verklaringen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Per aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, legt verzoeker een brief van de dorpsoudsten, een enveloppe en e-mail verkeer tussen een sociaal assistent en verzoekers raadsman neer.

De Raad stelt vast dat de brief van de dorpsoudsten niet vertaald is. Bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling wordt dit document conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging genomen. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post ontving vanuit Afghanistan, maar biedt geen indicatie voor wat betreft verzoekers aangevoerde problemen.

Uit het e-mail verkeer blijkt dat verzoeker na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen heeft gegeven dat hij toen niet heeft verklaard dat de imam toen hij op de universiteit zat hem gevraagd heeft om mee te werken met of bij te dragen aan de taliban.

De Raad stelt vast dat de betrokken e-mail dateert van 25 augustus 2016, zijnde een half jaar na het afleggen van de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en negen maanden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg kan enkel worden aangenomen dat verzoekers opmerking in deze e-mail *in tempore non suspecto* werd geformuleerd en aanvaard wordt ter verschoning van de gedane vaststellingen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de overige voormelde vaststellingen die nog steeds gehandhaafd worden.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.6. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle

vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verwerende partij bracht per aanvullende nota de recente COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 28 februari 2018 en het EASO rapport "*Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 bij. Verzoekende partij formuleerde desbetreffend ter terechtzitting enkel de opmerking dat verzoekers regio van herkomst onveilig is. In de voormelde COI Focus wordt zowel de veiligheidssituatie in Jalalabad stad, Jalalabad district alsmede de districten Behsud en Surkh Rod besproken. Uit de voorgelegde informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In deze drie districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of IS. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen, mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden van Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high-profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwonden worden. De impact van het geweld is echter niet van die aard dat het de inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod verplicht hun woonplaats te verlaten. Deze drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in voormelde districten met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Uit de voormelde informatie blijkt tevens dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en het Afghaanse leger bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan, vanwaar verzoeker niet afkomstig is.

Uit de voormelde informatie blijkt dan ook dat er actueel voor burgers in het district Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. In de door verzoeker bijgebrachte aanvullende nota verwijst verzoeker naar het voormelde EASO rapport stellende dat hieruit blijkt dat de situatie in zijn regio van herkomst volatiel is. Het door verzoekende partij aangebrachte EASO rapport.

Dit EASO rapport toont niet aan dat er in deze districten een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou bestaan en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie die blijkt uit het rechtsplegingsdossier, integendeel.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze drie districten als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Met het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot

voor kort steeds de subsidiaire bescherming toekende, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de voormelde informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Surkh Rod een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF